

A CRESCENDO FOLYTATÁSA

fine
selection

SILENCE
vihar előtt

BECCA FITZPATRICK

BECCA FITZPATRICK

SILENCE
vihar előtt

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

Riley-nek és Jace-nek

xoxo

PROLÓGUS

Coldwater, Maine
– három hónappal korábban

A FÉNYESFEKETE AUDI a temetővel szemben elterülő parkolóban állt meg, de a benne ülő három férfi egyike sem a holtak előtt kívánta leróni a kegyeletét. Jóval éjfél utánra járt már, a temető zárva volt. Furcsa, ritkás, nyári köd lebegett a sírok felett, mint ébredező szellemek sora, és még a növekvő hold sarlója is álmosan lecsukódó szemre emlékeztetett. Még mielőtt a felvert por leülepedett volna, a sofőr kipattant, és kitérte a két hátsó ajtót.

Blakely szállt ki elsőnek. Magas, őszülő férfi volt, szögletes arca szigorú – emberi években csaknem harmincat számlált, de jóval többet nefil számítás szerint. Egy másik nefil, Hank Millar követte; maga is szokatlanul magas, szőke, a szeme villogó kék, egész kiállása tekintélyt parancsoló. „Igazságtétel a kegyelem előtt” szolt a hitvallása, és ennek, no meg a nefil világ ranglétráján való gyors felemelkedésének köszönhette az Igazság Ökle, Vasököl, Fekete Kéz neveket; ez utóbbi híresült el leginkább. Az emberei látomásos vezetőnek, megváltónak tartották, azonban a hátsó szobák csöndes mélyén csak

Véres Kéznek nevezték, és nem megmentőként, hanem kegyetlen diktátorként emlegették. Hank ezeket a pletykákat szórakoztatónak találta: egy valódi diktátornak nincsen ellenzéke, csak teljes hatalma. De talán egy napon beteljesítheti a várakozásokat.

Kiszállva cigarettára gyújtott, és mélyen leszívta a füstöt.

– Összegyűltek az embereim?

– Tízen várnak az erdőben előttünk – felelte Blakely. – Tíz másik autóban ül a két kijáratnál. Öten a temetőben rejtőznek, közülük hárman a mauzózeum ajtaján belül, kettő a kerítésnél. Ha többen lennének, már elárulnák magukat. Akivel ma találkozol, nyilván hozza a maga seregét.

Hank elmosolyodott a sötétben.

– Ó, én azt nem hiszem.

Blakely pislogott.

– Egyetlen ember ellen állítottad ki a huszonöt legjobb nefil harcosunkat?

– Nem ember – emlékeztette Hank. – Nem szeretném, ha bármi is félrecsúszna ma este.

– A mi kezünkben van Nora. Ha az *embered* zűrt okoz, csak add neki a telefont. Állítólag az angyalok nem érzik az érintést, de az érzéseket nagyon is. Abban például biztos vagyok, hogy megérzi, ha Nora sikoltozik. Tör van vele, és készen áll.

Hank Blakely felé fordult, és az ajka lassan elismerő mosolyra húzódott.

– Tör őrzi Norát? Hiszen Tör aligha képes.

– Magad mondtad, hogy meg kívánod törni a lányt.

– Én magam, igaz? – ismételte Hank. Négy rövid nap telt el, amióta kirángatta a Delphic Vidámpark egyik szerelőbódéjából Norát, de Hank már tudta, milyen leckéket kell a lánynak megtanítania.

Először is sose ássa alá az ő tekintélyét az emberei előtt. Másodszor, legyen hű saját nefil véréhez. És talán a legfontosabb: tisztelje az édesapját.

Blakely átadott egy apró szerkezetet Hanknek, amelynek a közepén földöntúli kékben egy gomb világított.

– Ezt tedd a zsebedbe. Csak nyomd meg a gombot, és az emberek mindenfelől jönni fognak.

– Ördögösséggel készült? – kérdezte Hank. A másik férfi bólintott.

– Ha aktivárod, egy időre megbénítja az angyalt. Nem tudom megmondani, pontosan meddig. Ez a prototípus, még nem teszteltem igazán alaposan.

– Beszélte róla valakinek is?

– Te magad tiltottad meg, uram.

Hank elégedetten a zsebébe csúsztatta a szerkezetet.

– Kívánj nekem szerencsét, Blakely!

A barátja megveregette a vállát.

– Neked arra nincs szükséged.

Hank elpöckölte a cigarettáját, és lesétált a temetőbe vezető kőlépcsőkön. Bízott benne, hogy még fentről megpillanthatja az angyalt – a ködös mélyedésben nem remélhette, hogy jó rálátása lesz bármi-re is –, de megnyugtatta a tudat, hogy válogatott, magasan képzett csapata veszi körül.

A lépcső alján aggodalmasan lesett az árnyak közé. Szitálni kezdett az eső, elmosva a ködöt, így már ki tudta venni a sírköveket, a fák összevissza kanyargó ágait. A temető növényzete elvadult, ettől már-már labirintushoz hasonlított a hely. Nem csoda, hogy Blakely ezt javasolta. Szinte semmi esély, hogy kíváncsi emberi szemek meglessék az éjszaka történéseit.

És ott, elől, ott állt az angyal egy sírkőnek támaszkodva, ám amikor meglátta Hanket, kiegyenesedett. Tetőtől talpig feketét viselt, legfelül egy bőr motorosdzsekit; nehéz volt megkülönböztetni az árnyaktól. Napok óta nem borotválkozhatott, a haja kócos, az ajka köré aggodalmas ráncok vésődtek. Csak nem a barátnője eltűnését gyászolja? Nos, annál jobb.

– Éppen úgy nézel ki, mint akit... *összefoltoztak* – jegyezte meg Hank, és néhány lépésnyire megállt tőle. Az angyal mosolygott, azonban a legcsekélyebb vidámság nélkül.

– Nahát, én meg még úgy gondoltam, lesz majd néhány álmatlan éjszakád neked is... végül is a saját húsodról és véredről van szó. De ahogy látom, te azért tudtál pihenni, hogy ne legyél gyűrött. Rixon mindig is mondta, hogy csinos fiú vagy.

Hank hagyta elszállni a sértést a semmibe. Rixon volt az a bukott angyal, aki az ő testét birtokolta minden évben a Cheshvan hónapja alatt, miközben ő maga mintha meghalt volna. Amióta Rixon nem volt többé, a világon semmi sem ijeszthette volna meg Hanket.

– Nos, mid van a számomra? Ajánlom, hogy jó legyen.

– Jártam nálad, de addigra te már behúzott farkokkal elsomfordáltál, és vitted a családot is – felelte az angyal, és valami olyasmi rezgett a hangjában, amit Hank nem értett igazán. Mintha valahol félúton lett volna a lenézés és a gúny között.

– Igen, gondoltam, hogy valami efféle hirtelen ötleted támad. Szemet szemért, nem ez a bukott angyalok hitvallása? – Hank maga sem tudta, hogy az angyal hűvös viselkedése lenyűgözi vagy idegesíti inkább. Azt várta, hogy amaz kétségbeesetten, dühöngve fogadja majd, de legalábbis bízott benne, hogy sikerül kiprovokálnia az erőszakot. Akkor Hank ráuszíthatja az embereit. Semmi sem erősíti

jobban a bajtársiasságot, mint egy jó kis vérfürdő. – Hagyjuk a mel-
lébeszélést. Mondd, hogy hoztál valami hasznosat is.

Az angyal megvonta a vállát.

– Neked kutakodni messze nem tűnt olyan fontosnak, mint hogy
kitaláljam, hova rejtetted Norát.

Hank összeszorította az állkapcsát.

– Nem ebben egyeztünk meg.

– Megadom az információt, amit kértél – biccentett az angyal, és
ha nincs a jeges csillogás a szemében, a hangja hétköznapiak hatott
volna. – De először ereszd el Norát. Hívd fel az embereidet, most!

– Biztosítékra van szükségem, hogy tudjam, számíthatok az együtt-
működésedre hosszú távon is. Addig tartom magamnál, amíg nem
teljesíted a megállapodás rád eső részét.

Az angyal szája sarka felhúzódott, de ez inkább grimasz volt, mint
mosoly – és határozottan fenyegető.

– Nem azért jöttem, hogy tárgyaljak.

– Nem is vagy abban a helyzetben – nyúlt Hank a mellényze-
bébe, hogy előszedje a telefonját. – Elfogyott a türelmem. Ha csak
vesztegeted az időmet, az éjszaka igen kellemetlen lesz a barátnőd
számára. Csak egy hívás, és éhesen...

Azonban nem fejezhette be a fenyegetést. Csak azt érezte, hogy
hátralökik. Az angyal karja előrelendült, és Hank tüdejéből minden
levegő kiszökött. A feje valami keménynek ütközött, a látótere szé-
lén fekete hullámok emelkedtek.

– Nem így csináljuk – sziszegte az angyal. Hank kiáltani pró-
bált, de az angyal keze megszorult a torkán. Kirúgott, csakhogy ér-
telmetlenül: az angyal túl erős volt. A zsebében őrzött pánikgomb
után tapogatózott, de nem találta. Nem kapott levegőt. Piros fények

villóztak Hank szeme előtt, a melle úgy fáj, mintha egy követ gördítettek volna rá.

Egy hirtelen ötlettől vezérelve Hank behatolt az angyal elméjébe, széttépte a gondolatai fonalát, egyedül arra összpontosított, hogy eltérítse a szándékától, és helyette a saját, hipnotikus suttogását ültesse az agyába. *Ereszd el Hank Millart, ereszd el most...*

– Elmejátékok? – kérdezte az angyal. – Hagyd, nem érdemes. Inkább telefonálj. Most! Ha Nora két percen belül szabad, gyorsan öllek meg. Ha nem, lassan szedlek szét, darabról darabra. És hidd el, élvezni fogom minden egyes sikolyodat.

– Nem ölhetsz meg... *engem!* – köpte az arcába Hank.

Égő fájdalmat érzett az arcán és üvöltött, de némán. Az angyal keze elszorította a torkát, a nyers fájdalom csak erősödött. Hank érezte a saját izzadságával keveredő vér szagát.

– Darabról darabra! – sziszegte az angyal, és meglóbált valami sötét folyadékban ázó pergamenszerű anyagot Hank szeme előtt. A férfi rémülten tekintett rá. *A böre!*

– Hívd az embereidet! – parancsolta az angyal, immár sokkal türelmetlenebbül.

– Nem tudok... beszélni – nyögte Hank. Ha csak elérhetné a pánikgombot...

Csak esküdj meg, hogy azonnal elereszted, és elengedlek. – Az angyal szava Hank fejében szólalt meg, könnyedén a gondolatai közé hatolt.

Nagy hibát követsz el, fiú – szólott vissza Hank. Az ujjai a zsebébe siklottak. Megmarkolta a kis készüléket.

Az angyal egy dühös horkantással kitépte a kezéből a pánikgombot, és elhajította a sötétbe.

Esküdj, vagy a karod lesz a következő!

Az eredeti megállapodást tartanám – vágta rá Hank. – Életben hagyom, és elfelejtem minden dühömet Chauncey Langeais meggyilkolása miatt, ha megadod az információt, amit kérek. Addig is ígérem, hogy emberségesen bánok vele...

Az angyal a földnek csapta Hank fejét. A hányinger és fájdalom ködén át hallotta az angyal válaszát.

Nem bízom rád még öt percre sem, hát még amíg megszerzem, amit akarsz.

Hank megpróbált átlesni az angyal válla felett, de nem látott mást, mint a sírkövek sorát. Az angyal eltakarta, még a saját emberei sem láthatták. Nem gondolta, hogy az angyal megölhetné – végül is halhatatlan volt –, de esze ágában sem volt itt heverni sem és hagyni, hogy megcsonkítsák, amíg valóban egy holttesthez nem kezd majd hasonlítani.

Összecücsörítette az ajkát, és az angyal szemébe nézett.

Sosem fogom elfelejteni, milyen hangosan sikoltozott, amikor elrángattam. Tudod, a nevedet sikoltozta. Újra és újra. Azt mondta, eljössz érte. Persze csak az első néhány napban. Most már lassan kezdi elhinni, hogy nem mérkőzhetsz meg velem.

Látta, hogy az angyal arca elsötétül, mintha elfutná a vér; a válla rázkódott, fekete szeme kitágult dühében. Aztán a világ dermesztő kinná változott. Egy pillanat, és Hank kis híján elájult a beléhasító fehéren izzó fájdalomtól, a következőben már az angyal öklét nézte, amelyen a saját vére kenődött el.

Fülsiketítő üvöltés tört ki belőle. A kín felrobbant benne, majd nem elvesztette az eszméletét. Távolról hallotta még nefiljei lábdo-bogását.

– *Szedjétek! Le! Rólam!* – vicsorogta, amikor az angyal a húsába tépett. Minden idegvégződése eleven tűzben égett. Forró kín szivárgott át a bőrén. Megpillantotta a saját kezét, azonban nem volt rajta hús, csak elgörbült csontok. Az angyal valóban darabról darabra puszítja el!

Hallotta az emberei erőlködő nyögéseit, de az angyal még mindig rajta volt, és a keze tüzet osztott, ahová csak ért.

Hank dühödten káromkodott.

– *Blakely!*

– Szedjék le, most! – parancsolta a szólított.

Nem elég hamar, de végül lerángatták róla az angyalt. Hank a földön hevert, lihegve, vérben ázva, a fájdalom úgy szúrt belé, mint a forró piskavas. Félrelökte Blakely kinyújtott kezét, és maga kecmeggett talpra. Nem állt biztosan a lábán, megszedítette, elkábította a kín. Emberei riadt pillantásából Hank úgy ítélte, csúf látvány lehet. Ilyen súlyos sebeket meggyógyítani talán egy teljes hétbe is beletelik, még az ördögös erők segítségével is.

– Elvigyük innen, uram?

Hank egy zsebkendővel törölgette felrepedt, pépesre vert ajkát.

– Nem. Nincs haszna, ha bezárjuk. Mondjátok meg Törnek, hogy a lány negyvennyolc óráig nem kaphat mást, csak vizet – zihálta. – Ha a fiú nem lesz együttműködő, a lány megfizet.

Blakely egy bólintással elfordult, és tárcsázott.

Hank kiköpött egy véres fogat, figyelmesen megvizsgálta, majd zsebre tette. Végül az angyalra emelte a tekintetét, akinek dühét egyedül ökölbe szorított keze jelezte.

– Még egyszer a megállapodásunk feltételei, hogy ne legyen több félreértés. Először is visszaszerzed a bukott angyalok bizalmát azzal, hogy visszatérsz a soraikba...

– Megöllek – jelentette ki az angyal csendesen. Bár öten fogták le, nem vergődött. Mozdulatlanul állt, a szemében a bosszú dühe égett, és Hank egyetlen pillanatig érezte, amint belémar a félelem.

Úgy döntött, marad a hideg közömbösségnél.

– ...majd ezután kémkedni fogsz utánuk, és közvetlenül nekem jelentetd a cselekedeteiket.

– Itt és most fogadom, és ezek az emberek a tanúim – folytatta az angyal sebesen lélegezve, de nem zihálva –, hogy nem nyugszom, amíg te halott nem vagy.

– Szócséplés. Nem ölhetsz meg. Talán elfelejtetd, honnan ered a Nefilim-vérvonal született joga a halhatatlansághoz?

Az emberek halkán, mormolva felnevettek, de Hank egy intéssel elnémította őket.

– Ha úgy döntök, hogy már elég információt adtál nekem ahhoz, hogy megakadályozzalak benneteket a testünk elfoglalásában, ha el-érkezik Cheshvan...

– Mindenért, amit vele teszel, tízszeresen megfizetsz.

Hank ajka halvány mosolyra húzódott.

– Hidd el, feleslegesen heveskedsz. Mire végzek vele, ő már a nevedre sem fog emlékezni.

– De te azért emlékezz erre a percre! – mondta az angyal hideg dühvel. – Visszajárok majd, hogy kísértselek.

– Elég volt ebből! – csattant fel Hank, és undorodva elfordult, hogy visszainduljon a kocsijához. – Vigyétek vissza a Delphicre. Azt akarom, hogy mielőbb visszakerüljön a bukottak közé.

– Neked adom a szárnyaimat.

Hank megtorpant. Nem volt biztos benne, hogy jól értette az angyalt. Kurtán felnevetett.

– Mi van?

– Esküdj meg, hogy elereszted Norát most, és a tieid. – Az angyal most már fáradtnak tűnt, mintha a vereségét érezné; zene Hank füleinek.

– És mi hasznom lenne nekem a te szárnyaidból? – kérdezte nyájasan, de a dolog megragadta a figyelmét. Legjobb tudomása szerint még egyetlen nefil sem jutott el addig, hogy letéphesse egy angyal szárnyait. Ők néha megtették a saját fajtájukkal, de hogy egy nefilnek legyen ekkora hatalma, ez új volt. És kísértő. Ennek a diadalnak a híre egyetlen nap alatt eljutna minden nefil otthonba.

– Kitalálnál valamit – válaszolta az angyal egyre fáradtabban.

– Megesküszöm, hogy még Cheshvan előtt eleresztem őt – ajánlotta Hank, ügyelve rá, hogy a tetszés legkisebb jele se szivároгjon át a hangjába; az katasztrofális volna.

– Nem elég.

– A szárnyaidból szép trófeát tudnék csinálni, de ennél azért öszszességében többre vágyom. Nyár végén elengedem. Ez az utolsó ajánlatom. – Azzal örömet visszanyelve elfordult, hogy elsétáljon.

– Legyen – szólt utána az angyal csendes lemondással. Hank lassan sóhajtott.

– Hogyan vigyük véghez?

– Majd az embereid kitépik őket. – Hank már tiltakozott volna, de az angyal félbeszakította. – Elég erősek hozzá. Ha nem ellenkezem, kilencen vagy tízen képesek lesznek rá. Visszamegyek a Delphic alá, és elterjesztem, hogy az arkangyalok tették. De ha azt akarod, hogy beváljon, nem lehetünk kapcsolatban – figyelmeztette a másikat.

Hank késlekedés nélkül lerázott néhány csepp vért eltorzított kezéről a földre.

– Esküszöm, hogy eleresztem Norát a nyár vége előtt. Ha az eskümet megszegem, érjen utol a halál, és váljak porrá, mert porból vétettem.

Az angyal áthúzta az ingét a fején, és a térdére támaszkodott. A válla minden lélegzetvétellel emelkedett és süllyedt.

– Csináljátok – mondta, és Hank egyszerre érzett megvetést és irigységet a bátorsága miatt. Nagyon szívesen elvégezte volna a munkát maga, azonban az óvatossága erősebb volt. Nem tudhatta, nem maradt-e rajta nyoma az ördögösségnek, és ha az a pont, ahol az angyalok szárnya a testükhöz illeszkedik, valóban olyan érzékeny, mint mondják, egy érintéssel könnyen elárulhatná magát. Ahhoz pedig már túl sokat fektetett be, hogy most bukjon el.

Csalódottságát leplezve az embereihez fordult.

– Tépjétek ki a szárnyait, és takarítsátok el a mocskot. Aztán hajítsátok ki a Delphicen, ahol biztosan megtalálják. De benneteket ne lásson senki.

Nagyon szívesen megparancsolta volna azt is, hogy jelöljék meg az angyalt az ő pecsétjével, az ökölbe szorított kézzel, ami a diadala látható jeleként még magasabb rangra emelné a nefiltársadalomban, azonban az angyalnak igaza volt. Ha sikert akarnak elérni, nem lehetett nyoma, hogy ők ketten kapcsolatban állnak egymással.

Visszaérve az autóhoz, Hank végignézett a temetőn. Az előadásnak már vége volt. Az angyal arccal a porban hevert, az inge nélkül, a hátán két nyílt seb tátongott. Ugyan fájdalmat nem érzett, mégis úgy tűnt, a teste a veszteségtől sokkot kapott. Hank azt a szöbeszédet is ismerte, hogy a bukott angyalok Achilles-sarka a szárnyuk helye – és ebben a pletykának igaza lehet.

– Akkor ennyi volt? – lépett mellé Blakely.

– Még egy hívás – felelte Hank, nem minden irónia nélkül. – A lány anyjának.

A füléhez emelte a mobilt. Megköszörülte a torkát, hogy kellően fáradt és aggodalmas legyen a hangja.

– Blythe, drágám, most kaptam meg az üzenetedet. A családommal nyaraltunk, éppen a repülőtérre sietek. Az első géppel megyek. Mondj el mindent! Hogy érted, hogy elrabolták? Biztos vagy ebben? Mit mond a rendőrség? – Hallgatta a nő rémült zokogását. – Figyelj – mondta aztán nyomatékosan –, itt vagyok melletted. Minden forrásomat igénybe veszem, ha ez az ára. Ha Norát valóban elrabolták, megtaláljuk.

1. FEJEZET

Coldwater, Maine
– *napjainkban*

MÉG MIELŐTT A SZEMEMET KINYITHATTAM VOLNA, tudtam, hogy veszélyben vagyok.

A halk lépések közeledtek. Megmozdultam. Az álom egy foszlánya még megragadt a fejemben, tompította a gondolataimat. Hanyatt hevertem, a hátam fázott, a nyakam fájdalmas szögben megbicsaklott. Felnéztem. A kékesfekete ködből keskeny kődarabok bukkantak elő, és egy fura, értetlen pillanatig csorba fogaknak láttam őket – aztán felismertem, mik is valójában. Sírkövek.

Megpróbáltam felülni, de a kezem kicsúszott alólam a nedves fűvön. Az álom maradványaival küzdve legurultam egy félig földbe süppedt sírről, csak tapogatózni tudtam magam körül a párában. A nadrágom térde átázott a harmattól, amikor vaktában átmásztam a sírok és emlékművek között. Már majdnem felismertem a helyzetet, de még mindig nem tudtam megfogni a gondolatot: túl erős volt a koponyámban visszhangzó fájdalom.

Végigmásztam a kovácsoltvas kerítés mellett, letaposva a többéves, rothadó avart. Fentről szellemszerű süvöltés hangzott. Megborzongtam, azonban korántsem ez volt az a hang, ami a legjobban megrémített. Lépések taposták a fűvet mögöttem, de hogy közel-e vagy távol, nem tudtam volna megmondani. Vadászkiáltás harsant a ködben, és meggyorsítottam a tempómat. Ösztönösen tudtam, hogy el kell rejtőznöm, csakhogy össze voltam zavarodva: túl sötét volt, hogy tisztán lássak, és a kék köd nemlétező alakokat rajzolt a szemem elé.

Távolabb, az összevissza nőtt faágak között, egy fehér kőből emelt mauzóleumot pillantottam meg. Talpra kecmeregtem, és futva indultam felé.

Átcsusszantam két márványszobor között, és a túloldalon már várt rám valaki – magas árnyalak, karja lesújtani készült. Hátratántorodtam. Még zuhanás közben felismertem a tévedésemet: az alak kőből volt. Egy kőangyal állt a talapzaton, hogy őrizze a holtakat. Talán fel is nevettem volna idegességemben, de a fejem ekkor valami keménynek vágódott, a világ pedig oldalra csúszott és elsötétült.

Nem fekettem túl sokáig ajultan. Amikor az öntudatlanság feloszlott, még mindig ziháltam az előbbi futástól. Tudtam, fel kellene állnom, de arra már nem emlékeztem, miért is – úgyhogy csak feküdtem tovább, amíg a jeges harmat elkeveredett meleg izzadsággal. Végül aztán pislantottam, és egyszerre tisztán kivettem a legközelebbi sírkő feliratát. A gravírozott betűk három sorba álltak össze:

HARRISON GREY
A LEGJOBB FÉRJ ÉS APA
2008. MÁRCIUS 16.

Az ajkamba haraptam, hogy fel ne kiáltssak. Most már megértettem, miféle árnyékok üldöznek percek óta, amióta felébredtem. Coldwater város temetőjében voltam – az apám sírjánál.

Csak egy rossz álom, gondoltam. Még nem ébredtem fel igazán. Ez az egész csak egy rossz álom.

Az angyal engem nézett, csorba szárnyait kiterjesztette, jobb karjával a temető mélye felé mutatott. Az arcán nem ült valódi érzélem, azonban az ajka alapján inkább rosszkedvű volt, mint jóindulatú. Egy pillanatig csaknem elhitettem magammal, hogy valóságos, hogy nem vagyok egyedül.

Remegő szájjal rámosolyogtam. Az ingujjammal töröltem le a könnyeimet – bár nem emlékeztem, mikor kezdtem sírni. Kétségbeesetten szerettem volna a kőangyal karjába mászni, hogy érezzem verdeső szárnyainak szelét, amikor elragad, ki a temetőből, el innen.

Kábaságomból a léptek hangja rántott ki. Most már gyorsabban közeledtek. Arra fordultam. A ködön át-átvillogó ugráló fényfolt megbabonázott: a lépések ritmusára emelkedett és süllyedt. Lép – villan, lép – villan...

Zseblámpa.

Amikor egyenesen a szemem közé vágott a sugara, elvakítva hunyorogtam. Nem volt kellemes rádöbbenni, hogy egyáltalán nem álmodom.

– Na, nézzed csak – mordult egy férfihang a fénycsóva mögül. – Te nem lehetsz itt. A temető zárva van.

Elfordítottam a fejemet. A fény még mindig a szemhéjam mögött táncolt.

– Hányan vannak a többiek? – csapott le a férfi.

– Micsoda? – Csak valami halk suttogást tudtam kipréselni magamból.

– Hányan vannak még itt veled? – folytatta egyre dühösebben.
– Azt gondoltátok, kijöttök és eljátszadotok az éjszakában? Bújócskát? Szellemesdit? De nem ám akkor, amikor én vagyok őrségben!

Valóban, mit keresek én itt?, kérdeztem magamtól. *Azért jöttem, hogy meglátogassam az apámat?* Hiába keresgéltem az emlékeim között, semmit sem találtam. Nem emlékeztem rá, hogy beléptem a temetőbe. Valójában szinte semmire sem emlékeztem. Mintha az egész estét kihúzták volna a lábam alól.

Ami még rosszabb volt, az aznap reggelre sem emlékeztem. Felkelés, öltözés, reggeli. Hétköznapi volt? Iskolába mentem?

Elfojtottam a rémületemet, igyekeztem visszanyerni az egyensúlyomat. Elfogadtam a férfi kinyújtott kezét, azonban amint felültem, ő máris újra rám villantotta a zseblámpát.

– Hány éves vagy?

Végre valami, amit biztosan tudtam.

– Tizenhat – feleltem. Majdnem tizenhét – a születésnapom augusztusban lesz.

– Mi a frászkarikát csinálsz itt egyedül? Nem tudod, hogy már rég megvolt a lámpaoltás?

Tétován körülnéztem.

– Én...

– Ugye, nem lógtál meg hazulról? Csak mondd, hogy van hova menned.

– Igen – jelentettem ki. A tanyaház.

Az otthonom emlékeitől először megkönnyebbültem, aztán megriadtam. Rég megvolt a lámpaoltás? Milyen rég? Hiába igyekeztem kizárni a fejemből anyu várhatóan dühös arcát, amikor majd beszélgetek az ajtón.

– Ez az igen, ez egy lakcímet jelent, igaz?

– Hawthorne Lane – álltam fel, de a vér a fejembe szökött, és meginogtam. Miért nem emlékszem, hogy jutottam ide? Biztosan autóval. De hol állítottam le a Fiatot? És hol a táskám? A kulcsaim?

– Ittál? – faggatott a férfi összehúzott szemmel. Nemet intettem.

A zseblámpa sugara, amely eddigre elhagyta az arcomat, most megint a szemem közé vágott.

– Na, várjunk csak – szólalt meg a férfi, és valami olyasmi volt a hangjában, ami nemigen tetszett –, nem az a lány vagy? Az a Nora Grey? – Úgy mondta ki a nevet, mintha sokkolná. Hátraléptem.

– Honnan tudja a nevemet?

– A tévéből. A jutalom miatt. Hank Millar tette közzé a hirdetést.

Amit ezután mondott, egyszerűen nem hallottam meg. Az életemben Marcie Millar állt a legközelebb ahhoz, amit ősellenségnek neveznék. Mi dolga volt velem az apjának?

– Június vége óta kutatnak utánad.

– Június? – kérdeztem vissza, és a pánik kezdett erőre kapni bennem. – Miről beszél? Április van. – *És ki keres? Hank Millar? Miért?*

– Április? – nézett rám a férfi furcsán. – Kislány, szeptember van.

Szeptember? Nem, az nem lehet. Tudnék róla, ha a második osztály befejeződött, a vakáció megkezdődött és véget is ért volna. Csak pár perce tértem magamhoz, tény, hogy zavartan, de nem hülyén.

De mért hazudna a férfi?

Most, hogy leengedte a zseblámpát, meg tudtam nézni magamnak. Koszos farmert viselt, az arcán hosszú borosta nőtt, a körmei alatt gyászkeret díszlett. Nagyon hasonlított azokhoz a csavargókhoz, akik a vasútvonalak mentén vándoroltak, nyaranta pedig a folyónál ütöttek tanyát. Azt beszéltek, hogy fegyverük is van.

– Igaza van, már otthon kellene lennem – bólintottam, és hátrálni kezdtem. A zsebemhez nyúltam. Se telefon, sem kulcsok nem dudorodtak ki a nadrágomon.

– És most mégis mit gondolsz, hova mész? – kérdezte a férfi, és megindult utánam. A gyomrom összeugrott a hirtelen mozdulattól, és nekilódultam. Arra rohantam, amerre a kőangyal mutatott, és reméltem, hogy eljutok a déli kapuhoz. Egyébként az északi kaput választottam volna, amit ismertem, de ahhoz a férfi felé kellett volna indulnom.

Kifutott a lábam alól a talaj, megbotlottam a váratlan lejtőn. A cipőm csattogott az egyenetlen, köves talajon, ágak karmolták a karomat.

– Nora! – kiáltott a férfi. A legszívesebben felpofoztam volna magamat, amiért elárultam neki, hogy a Hawthorne Lane-en lakom. Mi van, ha követ?

Nemhogy követett, de hosszabb lépteivel hamar be is ért. Vadul kaszálva csapkodtam a ruhámba akaszködő karmos ágakat. A férfi elkapta a vállamat, én visszaperdülve leráztam magamról.

– Ne érjen hozzám!

– Várjál már! Mondtam, hogy jutalom is jár, azt pedig én meg akarom kapni!

Megint a karomért nyúlt, én pedig hirtelen lendülettel bokán rúgtam.

– Aauu! – A lábszárát szorongatva lekuporodott.

Saját erőszakosságom megrémített, de nem volt más választásom. Visszatámolyogtam néhány lépést, és sietősen körülnéztem, hogy rájőjjek, hova is vetődtem. Az ingem verejtéktől nyirkosan tapadt a testemre, a nedvesség végigcsordogált a gerincem mentén. Égnek állt a haj a tarkómon. Valami nem volt rendjén. Még összezavarodott aggyal is fel tudtam idézni a temető térképét – ezerszer jártam

itt apám sírjánál –, de hiába tűnt ismerősnek a hely minden egyes részlete, beleértve az égő avar fullasztó füstjét és az állott víz bűzét is, a látványban volt valami furcsa.

Aztán rájöttem.

A juharfák levelei vörösbe fordultak. A közelítő őszi jele. De az nem lehet. Hiszen április van, nem szeptember. Hogyan változhattak mégis meg a levelek? Lehet, hogy az a férfi mégis igazat mondott?

Visszanéztem, és azt láttam, hogy a fülére szorított telefonnal sán-tikál utánam.

– Igen, ő az. Biztos vagyok benne. Dél felé igyekszik elhagyni a temetőt.

Újult félelemmel vetettem magam előre. *Mássz át a kerítésen! Fuss egy kivilágított, emberekkel teli helyre! Hívd a rendőrséget! Hívd fel Vee-t...*

Vee. A legjobb, bizalmas barátnőm. A házuk közelebb volt, mint a miénk. Odamegyek. Az anyja majd hívja a rendőrséget. Elmondom, hogy nézett ki a férfi, és megkeresik. Gondoskodnak róla, hogy ne zaklasson. Aztán lépésről lépésre visszaszerezzük az emlékeimet az estéről, végül pedig a memóriámon esett lyukakat is befoltozzuk. Azzal már lehet kezdeni valamit, és nem fogom magam ilyen idegennek érezni, mint aki lóg egy világban, ahová tartozik, de amely nem hajlandó befogadni.

Csak a temetőkerítésnél álltam meg, hogy átmásszak. Egy háztömbnyire, épp a Wentworth-híd túloldalán van üres telek. Azon átvágok, és három utca – az Elm, a Maple és az Oak – meg a mel-lékutcák és átjárók, és máris biztonságban vagyok Vee-ék házában.

A híd felé siettem, amikor a sarkon megszólalt egy éles hangú szí-réna, és fényszórók villanása szögezett a helyemre. Egy kombi, a tete-jén kék buborék-villogóval, csikorogva fékezett a híd lábánál.

Az első gondolatom az volt, hogy rohanjak, mutassam meg a rendőrnek a férfit, aki a temetőben elkapott, de a következő pillanatban mást gondoltam, és elöntött a rémület.

Mi van, ha nem is rendőr? Mi van, ha csak annak adja ki magát? Ilyen villogót bárki szerezhet. Miért nem rendőrautóval van? Ahogy hunyorogva próbáltam kivenni, úgy láttam, nem is egyenruhát visel.

Mindez villámgyorsan futott végig az agyamon. Ott álltam a híd lejtős lábánál, a kőfalnak támaszkodva, hogy el ne essek. Abban biztos voltam, hogy a talán-rendőr meglátott, de bemenekültem a folyó széle fölé boruló fák ágainak árnyékába. A szemem sarkából láttam a Wentworth folyó fekete vizének csillogását. Gyerekként Vee és én ugyanitt, a híd alatt kucorogtunk, apró rákocskákat fogtunk úgy, hogy hot doggal felcsalizott botokat dugtunk a vízbe. A rákocskák belekapaszkodtak a húsba, és még akkor sem engedték el, amikor kiemeltük és egy vödörbe ráztuk őket.

A folyó medre közepén jó mély volt, és lakatlan területeken kanyargott, ahol soha senki nem költött közvilágításra. A beépítetlen terület után az ipari negyeden csordogált keresztül, onnan pedig egyenesen a tengerbe.

Átfutott a fejemen, vajon képes lennék-e leugrani a hídról. Ugyan rettegtem a magasságtól és a zuhanástól is, de úszni tudtam. Csak a vízíg kell eljutnom...

Bevágódott egy kocsiajtó, és a hang visszarántott a jelenbe. A talán-rendőr kiszállt az autóból. Éppen úgy nézett ki, mint egy bűnöző: göndör fekete haj, fekete ing, fekete nyakkendő, fekete pantalló. Valami emlék moccan meg az elmém mélyén, de mielőtt felismerem volna, ismét eltűnt a semmibe, én pedig ugyanolyan tanácstalan voltam, mint azelőtt.

A földön rengeteg ág és gally hevert. Lehajoltam, és kiemeltem egy karvastagságú darabot.

A talán-rendőr úgy tett, mintha nem is látná a fegyveremet, pedig tudtam, hogy igen. Hajtókájára tűzte a jelvényét, aztán felemelte a két kezét. *Nem foglak bántani*, mondta a mozdulat.

Nem hittem neki.

Tett néhány lépést előre, óvatosan, nehogy egy hirtelen mozdulattal elijesszen.

– Nora – szólított meg. – Én vagyok. – Megrándultam, amikor a nevemet mondta. Még sosem hallottam a hangját korábban, és ettől a szívem olyan hevesen kezdett verni, hogy a dübörgés visszhangzott a fülemben. – Megsérültél? – kérdezte.

Növekvő idegességgel figyeltem, a gondolataim százfelé cikáztak. A jelvény könnyen lehet hamis; azt már eldöntöttem, hogy a villogó úgylis az. De ha nem rendőr, akkor ki ez az ember?

– Felhívtam édesanyádat – folytatta, és elindult a hídhöz vezető lejtőn. – A kórházban vár.

Nem dobtam el a fadarabot. Zihálva lélegeztem, éreztem, ahogy a levegő ki-be áramlik a fogaim között. A hátamon újabb izzadság-csepp gördült le.

– Minden rendben lesz. Vége, elmúlt. Nem fogom hagyni, hogy bárki is bántson. Most már biztonságban vagy.

Nem tetszett, hogy olyan gyorsan közeledik, sem a közvetlen hang, amit megütött.

– Ne jöjjön közelebb! – figyelmeztettem, bár izzadt kezemmel nehezen találtam rendes fogást a fadarabon.

– Nora? – nézett rám homlokráncolva. A fadarab megremegett a kezemben.

– Honnan tudja a nevemet? – Nem akartam elárulni neki, mennyire félek. Hogy mennyire megijedtem *tőle*.

– Én vagyok – ismételte egyenesen a szemembe nézve, mintha azt várná, hogy felcsillan benne a felismerés szikrája. – Basso nyomozó.

– Nem ismerem magát.

Egy pillanatig nem felelt, aztán más módszerrel próbálkozott.

– Emlékszel, honnan jössz?

Idegesen figyeltem, mit csinál, közben próbáltam még mélyebbre ásni az emlékeimben, a legmélyebb, legsötétebb kamrákba is – de ez az arc nem volt egyikben sem. Semmi sem rémlett róla. Pedig emlékezni *akartam* rá. Nagyon akartam, hogy beugorjon valami ismerős, amibe kapaszkodhatok, hogy a szememben torzzá hajlott világ visszanyerje az értelmét.

– Hogy kerültél este a temetőbe? – kérdezte, éppen csak észrevehetően intve a fejével abba az irányba. Minden mozdulata, a tekintete, még a szája sarkában ülő ránc is óvatos volt. – Kocsival hozott el valaki? Gyalog jöttél? – Várt egy kicsit. – El kell mondanod, Nora. Ez nagyon fontos. Mi történt ma este?

Azt én is szeretném tudni.

Hányinger öntött el.

– Haza akarok menni. – Valami reccsenő zajt hallottam, és ráébredtem – túl későn –, hogy én dobtam el a faágat. Üres tenyeremen hidegnek éreztem a szellőt. Nekem semmi dolgom itt. Az egész este csak valami óriási tévedés.

Nem. Nem az egész este. Hiszen mit is tudok róla? Nem is emlékszem rá. Csak abból indulhatok ki, hogy egy síron ébredtem, fázva, elveszve.

Felidéztem az otthonom képét: biztonságos, meleg, *valódi*. Egy könnyű csordult le az arcomon.

– Hazaviszlek – bólintott a rendőr együtt érzően. – Csak először be kell hogy vigyelek a kórházba.

Összeszorítottam a szememet. Utáltam magamat, amiért sírva fakadtam. Jobban vagy gyorsabban meg el sem árulhattam volna a rendőrnek, hogy valójában mennyire meg vagyok rémülve.

Sóhajtott – halkán, lágyan, mintha csak szeretné elkerülni, hogy elmondja, amit tudnom kell.

– Tizenegy hete keresnek, Nora. Érted, amit mondok? Senki sem tudja, merre jártál az elmúlt három hónapban. Ki kell, hogy vizsgáljanak. Biztosak akarunk lenni benne, hogy rendben vagy.

Rábámultam, de valójában nem is láttam. A fülemben, és mégis nagyon messze, apró harangocskák csengtek. A gyomrom bukfenchezett, de legyűrtem a rosszullétet. Sírni sírtam a rendőr előtt, de hányni nem fogok.

– Azt hittük, elraboltak – mondta kifürkészhetetlen arccal. Eddigre már odasétált élelem, és most határozottan túl közel állt. Olyan dolgokat mondott, amit fel sem foghattam. – Hogy elhurcoltak.

Pislogtam. Csak álltam ott és pislogtam.

Aztán mintha valami ide-oda rángatná a szívem. Elgyengültem, meginogtam. Az ostorlámpák fénye arany kavargássá olvadt össze, a folyó vize gurgulázott a hídpillérek mellett, a rendőrautó kipufogófüstje úszott a levegőben. De mindez csak valahol messze, a háttérben, valami kába utógondolat.

Ennyi volt a figyelmeztetés. Szédültem, szédültem, elzuhantam – bele a semmibe.

Mire a földre értem, már nem voltam tudatomnál.

2. FEJEZET

K

ÓRHÁZBAN ÉBREDTEM.

A mennyezet fehér volt, a falakat halványkékre festették. A szobában liliomillat keveredett öblítőszert és ammónia szagával. Az ágyam mellett álló kerek asztalon két virágcsokor is állt, egy lufiköteg *Jobbulást!* felirattal és egy lila fóliás csomag. A kártyákra írt nevek el-elmosódtak, aztán kiélesedtek megint: DOROTHEA. LIONEL. VEE.

Valaki megmozdult a sarokban.

– Ó, kicsim – súgta egy ismerős hang, és a hozzá tartozó alak fel pattant a székből, hogy hozzám fusson. – Ó, drágám. – Lehuppant az ágyam szélére, és olyan szorosan ölelt át, hogy majd’ megfojtott. – Szeretlek – sírta a fülemben. – Olyan nagyon szeretlek.

– Anyu – mondtam ki. Már a név is elkergette a rémálmokat, amelyek csak az imént foszlottak le a szememről. A nyugalom hulláma öntött el, és a mellemben gyülekező félelemcsomó elolvadt benne.

Éreztem, hogy sír, mert a válla rázkódott, először csak kicsit, aztán egyre jobban.

– Emlékszel rám! – sírta, és szinte csuklott a megkönnyebbüléstől. – Annyira félttem! Azt hittem... ó, kicsim, a legrosszabbtól tartottam!

És a rémálmok egyszerre visszatértek.

– Igaz volt? – kérdeztem, és a gyomrom majdnem kilyukadt a rémülettől. – Igazat mondott a nyomozó? Hogy tizenegy hétig... – Nem tudtam kimondani a szót: elraboltak. Olyan mesterkéltnek és lehetetlennek tűnt.

Anyu felzokogott.

– Mi történt velem? – kérdeztem. Anyu megtörölte a szemét. Elég jól ismertem, hogy tudjam: most csak az én kedvemért próbál összeszedettnek tűnni. Azonnal felkészültem a rossz hírekre.

– A rendőrség megtesz mindent, hogy megtalálják a választ – mosolygott reszketegen. Mintha csak le kellene kötnie magát valamivel, a kezemért nyúlt és megszorította. – A legfontosabb, hogy itt vagy. Hogy hazakerültél. Ami történt... vége van. Túljutunk rajta.

– Hogyan raboltak el? – A kérdést inkább saját magamnak tettem fel. Hogyan történhetett? Ki akarna elrabolni éppen engem? Egy autóval jöttek, amikor éppen kiléptem az iskolából? A parkolóban kaptak el, beraktak a csomagtartóba? Ennyire egyszerű lett volna? Ugye, nem? Miért nem *futottam el*? Miért nem *küzdöttem*? Miért tartott ennyi ideig, hogy megszökjek? Mert biztosan ez történt végül. *Vagy nem*? Idegesített, hogy nem voltak válaszaim.

– Mire emlékszel? – kérdezte anyu. Basso nyomozó azt mondja, a legkisebb részlet is hasznos lehet. Gondolj vissza. Próbálj emlékezni. Hogyan kerültél a temetőbe? Hol voltál előtte?

– Nem emlékszem semmire. Olyan, mintha a memóriám... – Elhallgattam. Olyan volt, mintha a memóriám egy részét ellopták

volna tőlem, kitépték volna, a helyén nem hagyva mást, mint üres rettegést. Sérültnek éreztem magam. Figyelmeztetés nélkül lelöktek egy képzeletbeli állványról, és most zuhanok, csak zuhanok, pedig jobban félek ettől az érzéstől, mint a becsapódástól, és még sincs vége, csak húz a gravitáció lefelé.

– Mi az utolsó dolog, amire emlékszel?

– Az iskola – vágtam rá. A megmaradt emlékdarabkáim lassan egymás mellé keveredtek, egységes képpé formálódtak. – Hogy a biológiadolgozatra készülök. De azt alighanem kihagytam – tettem hozzá. A hiányzó tizenegy hét egyre valóságosabbnak tűnt. McConaughy biológiaórája volt az utolsó kép. Krétapor és vegyszerek ismerős szaga, állott levegő, a kiszellőztethetetlen testszag merült fel az emlékeim közül. Vee, állandó padtársam ült mellettem, előtünk, a fekete gránitasztalon nyitva a tankönyv – habár Vee a sajátjába belecsempészett egy *US Weekly*-t.

– Mármost úgy érted, kémia – javított ki anyu. – A nyári iskola. Bizonytalanul rápillantottam.

– Nem jártam nyári iskolába.

Anyu elsápadt, és az ajkához kapta a kezét. A szobában nem halatszott más, mint az ablak felett lógó falióra ritmikus, mechanikus ketyegése. Kilencszer, tízszer visszhangzott a fejemben a kis hangocskák, mielőtt meg tudtam volna szólalni.

– Milyen nap van? Milyen hónap? – Felvillantak előttem a temetőben történtek: a komposztnak hagyott levelek, a csípős levegő. A zseblámpás férfi, amint erősködik, hogy márpedig szeptember van.

Egyetlen szót ismételtettem magamban: *nem. Nem*, ez nem lehetséges. *Nem*, ez nem történik meg. *Nem*, nem tűntek el az életemből hónapok csak úgy a semmibe. Igyekeztem az emlékek mélyére ásni, hátha van ott valami, bármi, ami átvezet ebből a pillanatból

oda, amikor még a biológiaórán ültem. De semmit sem találtam, amire építhettem volna. A nyár minden emléke teljesen, véglegesen törlődött.

– Semmi baj, kicsim – suttogta anyu. – Visszaszerezzük az emlékezeted. Dr. Howlett azt mondta, a legtöbb betege idővel jelentős javulást mutatott.

Megpróbáltam felülni, de belegabalyodtam a csövekbe és a monitorok zsinórjaiba.

– Csak mondd már meg végre, milyen hónap van! – követeltem hisztérikusan.

– Szeptember – felelte, és nem bírtam fájdalmas arcába nézni. – Szeptember hatodika.

Visszasüppedtem a párnámba.

– Azt hittem, április van. Április óta nem emlékszem semmire. – Gyorsan képzeletbeli falakat húztam a lelkem köré, hogy bezárjam a kitöréssel fenyegető félelmet; egyszerre nem tudok ennyi mindenrel megbirkózni. – Tényleg vége a nyárnak? Csak így?

– Csak így? – ismételte anyu furcsa hangon. – Sosem akart véget érni. Minden egyes nap örökké tartott. Tizenegy hét, amíg nem tudtam rólad semmit... A félelem, a pánik, a folyamatos reménytelenség...

Ezen elgondolkozva gyorsan megpróbáltam kiszámolni.

– Ha szeptember van, és tizenegy hétig voltam... távol, akkor...

– Június huszonegyedikén tűntél el. A nyári napfordulón.

A sebtében felhúzott fal máris omladozott.

– De nem emlékszem a júniusra. Nem emlékszem a májusra sem!

Egymásra néztünk, és ugyanazt gondoltuk. Miként lehetséges, hogy az emlékezetkiesésem messzebbre nyúlik vissza az eltűnésem időpontjánál? *Áprilisig?* Történhet egyáltalán ilyesmi?

– Mit mond az orvos? – kérdeztem megnevedesítve pergamenszáraz ajkamat. – Fejsérülést szenvedtem? Begyógyaszereztek? Miért nem emlékszem semmire?

– Dr. Howlett azt mondja, retrográd amnéziád van. – Anyu elhallgatott egy pillanatra. – Azt jelenti, hogy néhány korábbi emléked is eltűnt. Csak abban nem lehattünk biztosak, mennyi. Ápriliséig – sóhajtott, és láttam, hogy a remény megfakul a szemében.

– Eltűnt? De hogyan?

– Azt mondja, pszichés oka lehet.

A hajamba túrtam. Zsíros nyák tapadt az ujjamra, és az eszembe villant, hogy végig sem gondoltam, tulajdonképpen hol töltöttem azt a tizenegy hetet. Még az is lehet, hogy megláncoltak egy sötét pincében. Vagy kikötözték az erdőben. Az biztos, hogy napok óta nem tisztálkodtam; a karomat koszfoltok, apró vágások, horzsolások borították. Min mehettem keresztül?

– Pszichés...? – Erővel söpörtem ki a fejemből a találgatásokat, mert azok csak a félelmemet táplálták. Erősnek kell maradnom. Meg kell találnom a válaszokat. Nem eshetek szét. Ha koncentrálni tudnék... de csak sötét foltok ugrálnak a szemem előtt...

– Azt gondolja, azért blokkolod őket, hogy ne kelljen felidézned valami traumatikus dolgot.

– De *nem* blokkolom! – Behunytam a szememet, mert visszatarthatatlanul megeredtek a könnyeim. Reszketegen sóhajtottam és ökölbe szorítottam a kezemet, hogy megállítsam a remegését. – Arról tudnék, ha el akarnék felejteni öt hónapot az életemből – mondtam lassan, erőltetett nyugalommal. – Tudni akarom, mi történt velem.

Anyu nem törődött a türelmetlenségemmel.

– Próbálj visszaemlékezni – nógatott kedvesen. – Férfi volt? Egy férfival voltál ez alatt az idő alatt?

Úgy lett volna? Egészen eddig nem gondoltam az elablómra személyként. A fejemben egy, a sötétben bujkáló szörny képe lebegett. Rettenetes bizonytalanság lepett meg.

– Ugye tudod, hogy nem kell megvédened senkit? – folytatta anyu ugyanazon a lágy hangon. – Ha emlékszel, kivel voltál, nekem megmondhatod. Nem számít, mit mondott, most már biztonságban vagy. Nem férhet hozzád. Ő tette azt veled, minden az ő hibája. *Az övé* – ismételte.

Keserű csuklás bukott ki belőlem. A *tiszta lap* kifejezés most émelyítően illett rám. Már ki akartam mondani, mennyire reménytelen az ügy, de akkor valaki feltűnt a küszöbön. Basso nyomozó volt az, figyelmes tekintettel, karba font kézzel várt.

Önkéntelenül megfeszültem. Anyu megérezte, mert hátranézett.

– Arra gondoltam, hátha Nora fel tud idézni valamit, ha kettesben vagyunk – szabadkozott. – Tudom, azt mondta, ne vallassam, de azt hittem...

A rendőr bólintott, jelezvén, rendben van a dolog, aztán az ágyhoz lépve lenézett rám.

– Azt mondtad, nincs tiszta képed, de talán az elmosódott részletek is segíthetnek.

– Mint a hajszín – vágott közbe anyu. – Talán fekete volt... például?

Meg akartam mondani neki, hogy *semmi* nem jut eszembe, még csak egy szín sem dereng, de nem mertem, amíg Basso nyomozó bent volt. Nem bíztam benne. Az ösztöneim azt súgták, valami nincs vele rendben. Ha túl közel jött, a tarkómon égnek álltak a hajszálak, és olyasmi érzésem támadt, mintha egy jégkocka csúszna végig a nyakamon.

– Haza akarok menni – böktek ki.

Anyu és Basso összenézett.

– Dr. Howlett még el akar végezni néhány vizsgálatot.

– Miféle vizsgálatokat?

– Ó, az emlékezetkieséssel kapcsolatosakat. Hamar végeztek majd. Aztán hazamegyünk. – Nagyvonalúan legyintett, ami persze csak növelte a gyanakvásomat.

Basso nyomozóra néztem, mivel úgy tűnt, a válaszok nála vannak.

– Mit nem mondanak el nekem?

A rendőr arca nem mutatott érzelmet, mintha acélból volna. Gondolom, a pályán eltöltött évek teszik ezt az emberrel.

– Szükség van még néhány vizsgálatra, ez minden. Hogy megbizonyosodhassunk, minden rendben van.

Rendben? Szerinte ebben az egészben mi volt rendben?

3. FEJEZET

A NYU ÉS ÉN EGY TANYAHÁZBAN LAKTUNK, amely Maine állam pereme és a coldwateri városhatár között fekszik. Kinézni az ablakán olyan, mint visszamenni az időben. Az egyik oldalon hatalmas, zabolátlan vadon, örökzöldekkel szegélyezett sárga mezők a másikon. A Hawthorne Lane végén élünk, a legközelebbi szomszédtól másfél kilométer választ el. Esténként, amikor a szentjánosbogarak fénye aranyba vonja a fákat és a fenyők meleg, nehéz illata száll, könnyű elhinni, hogy egy másik századba kerültem. Ha jól hunyorítok, még láthatom is a pirosra festett pajtát meg a legelésző birkákat.

A házunk fala fehérre meszelt, az ablaktáblák kékek, a körbefutó veranda pedig szemmel láthatóan lejt. Az ablakok magasak és keskenyek, és ha valaki kinyitja őket, rémesen nyikorognak. Apu mindig azzal tréfálkozott, hogy így legalább nem kell riasztót szerelnie a szobámhoz, de ez csak vicc volt – mindketten tudtuk, hogy nem olyan gyerek vagyok, aki elszökösik.

A szüleim nem sokkal azelőtt költöztek a pénzfaló tanyaházba, hogy megszülettem, legyőzhetetlen, első-látásra-szerelemből. Arról álmodtak, hogy lépésről lépésre visszaállítják a farmház 1771-es

csodálatos állapotát, egy napon kiszögelnek egy panzió táblát a bejárat elé, és a legjobb homárételeket találják fel Maine partjain. Mindez derékba tört, amikor az apámat Portland belvárosában egy éjjel megölték.

Reggel engedtek ki a kórházból, egyedül voltam a szobámban. Egy párnát ölelve hevertem az ágyon, a falra szögezett parafa táblára kirakott fényképeket nézegettem. Az egyikben a szüleim mosolyogtak Raspberry Hill-en, a másikon Vee pózolt a katasztrofális sztreccs macskanőszerelésében, amelyet halloweenre varrt pár éve, és ott volt a második osztályos évkönyvi fotóm is. A jókedvű arckat nézve megpróbáltam elhítenni magammal, hogy visszakerülve a saját világomba, valóban biztonságban lehetek. De tudtam, hogy sosem fogom magam biztonságban érezni, visszakapni az életemet, amíg képtelen vagyok emlékezni, mi történt az életem utolsó öt, de főleg az utolsó két és fél hónapjában. Meglehet, öt hónapnyi idő jelentéktelennek tűnik tizenhét év mellett – a tizenegy eltűnt hét alatt elvesztettem a tizenhetedik születésnapomat is –, azonban nem bírtam másra gondolni, mint a tátongó ürességre. Óriási gödörként terpeszkedett előttem, nem is láttam a túlsó végét. Nem volt múltam, nem volt jövőm, nem volt semmim, csak a kísértő üresség.

Dr. Howlett tesztjei jó eredményt mutattak. Semmi mást, csak *jó eredményt*. A testi állapotom, leszámítva azt a néhány, már gyógyuló karcólást és horzsolást, éppolyan remek volt, mint aznap, amikor eltűntem.

Azonban a mélyben lappangó, láthatatlan dolgokkal kapcsolatban, amelyekhez semmiféle teszt sem férhet hozzá, megingott az önbizalmam. Ki vagyok én most? Min mentem keresztül az elveszett hónapok során? Lehet, hogy a trauma olyasmivé alakított, amit meg sem értek? Vagy ami még rosszabb, talán sosem gyógyulok fel?

Anyu szigorúan betartatta a látogatási tilalmat, amíg a kórházban voltam, ebben Dr. Howlett támogatását is élvezte. Megértettem az aggodalmukat, de most már itthon voltam, és lassan visszailleszkedtem az ismerős világba. Nem hagyom, hogy anyu jó szándékú, de túlzott óvatosságból lakat alatt tartson. Lehet, hogy megváltoztam, de még mindig *én* voltam az. És most épp arra vágytam a leginkább, hogy mindent kibeszéljek Vee-vel.

A földszinten felszedtem a pultról anyu BlackBerry-jét, és viszaszétáltam vele a szobámba. A temetőben a saját telefonom nélkül ébredtem, és amíg nem szerzek másikat, az övével kell beérenem.

NORA VOK TUDSZ BESZÉLNI?, írtam. Késő volt már, és Vee anyja komolyan vette a tízórás lámpaoltást. Ha telefonálok, és meghallja a csörgést, Vee bajba kerül, és nem olyanak ismertem Mrs. Sky-t, aki engedékenynek bizonyulna, legyen szó bármilyen különleges körülményről.

Egy perc se kellett, hogy megcsendüljön a telefon.

BÉBI?!?!!!!! FRÁSZT KAPTAM. KÉSZ VOK. HOL VAGY?

HÍVJ EZEN A SZÁMON.

Az ölembé ejtettem a BlackBerry-t, és ráharaptam a körmömre. Mérhetetlenül ideges voltam. *Vee-ről* volt szó, de legjobb barát ide vagy oda, mégsem beszélünk hónapok óta. Az én fejemben nem tűnt olyan hosszúnak, azonban a tény attól tény maradt. Két közmondás is illett a helyzetre. Az egyik: a távolság megerősít egy kapcsolatot. A másik: amit nem láatsz, azt elfelejted. Nagyon reméltem, hogy esetünkben az elsőről van szó.

Bár vártam a hívást, mégis megugrottam, amikor megcsördült a mobil.

– Halló? Halló? – szólt bele Vee. A hangjától elszorult a torkom.

– Én vagyok – nyögtem ki.

– Épp ideje volt! – pufogott, de neki is orrhangja lett hirtelen. – Tegnap egész nap a kórházban mászkáltam, de nem engedtek be hozzád. Kikerültem a biztonságiakat, de akkor a kilencvenkilences kódot tárcsázták, és levadásztak. Bilincsbbe vezettek ki, és amikor azt mondom, hogy kivezettek, az rugdosást jelentett, meg egy csomó káromkodást mindkét fél részéről. Én úgy veszem észre, az egyetlen bűnöző az anyukád. *Látogatási tilalom?* Én vagyok a legjobb barátjánád, vagy ez neki nem esett le az elmúlt tizenegy évben? Ha legközelebb nálatok leszek, *csúnyán be fogok szólni* neki.

Éreztem, hogy a sötétség leple alatt mosolyra húzódik a szám, és a mellemhez szorítottam a telefont. Tudnom kellett volna, hogy Vee nem fog magamra hagyni. A tudat, hogy minden elromlott azóta, amióta három napja a temetőben ébredtem, elhomályosult amellet, hogy nekem van a világon a legjobb barátom. Minden más megváltozhatott, de a kapcsolatom Vee-vel sziklaszilárd. Törhetetlen. Ezen semmi nem változtathat.

– Vee – sóhajtottam megkönnyebbülten. Szerettem volna beleüppedni a pillanat *normalitásába*. Késő volt, már aludnunk kellett volna, és ehelyett a sötétben pletykáltunk. Tavaly Vee anyja kidobta a telefonját, amikor rajtakapta, hogy takarodó után velem beszél. Vee másnap reggel a teljes szomszédság szeme láttára leásott érte a kuka mélyére, és azóta is azt használja. Oszkárnak nevezzük, a Szézám utca Kukalakó Oszkárja után.

– Legalább jó szereket kapsz? – faggatott. – Mert Anthony Amowitz apja patikus, és szerintem tudnék szerezni valami ütőset, ha kell.

A szemöldököm magasra szökött meglepetésemben.

– Mi van? Te és Anthony?

– Jesszuskám, dehogy! Nem úgy. Felhagytam a pasizással. Ha romantikára támadna kedvem, ott vannak a netes sorozatok.

Hiszem, ha látom, gondoltam magamban somolyogva.

– Hol van a legjobb barátnőm, és mit csináltál vele?

– Pasidetoxon vagyok. Ez olyan, mint a rendes diéta, csak ezt a lelki egészségemért csinálom. De ez most mindegy. Megyek hozzád! Három hónapja nem láttam a legjobb barátomat, és a telefonbeszélgetés szart sem ér. Csajszí, mindjárt a kezeim közé kaplak.

– Sok szerencsét hozzá, hogy átjuss anyun! Legújabban a rövid pórázok gyártóinak szóvivője.

– *Az a nő!* – szisszent Vee. – Már teszem is zsebre a feszületet!

De a boszorkánnyá lett anyámat máskor is megbeszélhettük. Most fontosabb kitérőnivalónk is akadt.

– Vee, szeretném, ha összefoglalnád az elrablásomig eltelt időt – kértem, immár komolyan. – Nem tudok szabadulni az érzéstől, hogy nem véletlenül történt a dolog. Lehettek figyelmeztető jelek, de nem emlékszem rájuk. A doki azt mondta, az emlékezetvesztés csak ideiglenes, de addig is el kell mondanod mindent. Merre jártam, mit csináltam, kivel voltam az utolsó héten? Menjünk együtt végig rajta.

Vee nem sietett a válasszal.

– Biztos vagy benne, hogy ez jó ötlet? Mintha kicsit korán volna még, hogy az effélét erőltessük. Anyukád beszélt velem az amnéziáról...

– Nem mondd? – vágtam közbe. – És most fogod magad és az ő oldalára állsz?

– Süsd meg – morogta Vee lemondón. Aztán húsz percig beszélt, végigsorolt mindent, ami azon a héten történt. Azonban minél többet hallottam, annál jobban elkeseredtem. Nem voltak fura

telefonhívások, váratlanul az életembe nyomuló idegenek, senki nem követett ismeretlen autóval át a városon.

– És akkor, amikor eltűntem? – szakítottam végül félbe.

– A Delphicre mentünk. Emlékszem, hogy elmentem hot dogért, de aztán elszabadult a pokol. Lövöldözést hallottam, az emberek menekülni kezdtek. Visszafordultam, hogy megkeresselek, de nem voltál sehol. Azt gondoltam, volt elég eszed, és leléptél te is, csak aztán a parkolóban sem találtalak. Visszamentem volna a vidámparkba, de addigra már ott nyüzsgött a rendőrség, és mindenkit kirugdosott. Megpróbáltam elmagyarázni, hogy még bent lehetsz, de oda se bagóztak. Csak hazazavarták az embereket. Hatmilliószor hívtalak, de nem vetted fel.

Úgy éreztem, mintha gyomron vágtak volna. Lövöldözés? A Delphicnek nem volt éppen jó híre, de akkor is. *Lövöldözés?* Annyira bizarrnak tűnt, annyira túlment minden határon, hogy ha nem Vee mondja, hanem bárki más, nem hiszem el.

– Aztán már nem láttalak többet – fejezte be Vee. – Később tudtam csak meg az egész túszejtésesdit.

– Túszejtésesdit?

– Valószínűleg ugyanaz az örült, aki elkezdett lődözni, az tartott fogva a szellemvasút géptermében. Senki nem tudja, miért. A végén eleresztett és megszökött.

Kinyitottam a számat, aztán becsuktam megint.

– *Mi?* – nyögtem ki végül.

– A rendőrség megtalált, felvették a vallomásodat, aztán hazavittek, úgy hajnali kettő felé. Akkor láttak utoljára. Hogy azzal a fickóval mi lett, aki túsul ejtett... hát, azt senki se tudja.

Ebben a pillanatban összeállt a kép a fejemben.

– Biztosan a házból hurcoltak el – vontam le a következtetést, és továbbléptem. – Kettő után szinte biztos, hogy lefeküdtem aludni. A fickó, aki túszul ejtett, alighanem hazáig követett. Akármit is akart elintézni a Delphicen, nem sikerült neki, ezért visszajött. Alighanem betört.

– Na, ez az. Semmi nem utalt erőszakra. Minden ajtó és ablak be volt zárva.

Az öklömre támasztottam a homlokomat.

– Talált a rendőrség valami nyomot? Ez a fickó, akárki is volt, nem tűnhetett el nyomtalanul.

– Azt mondják, biztosan álnevet használt. De ha ez segít, a rendőrségnek azt mondtad, Rixonnak hívják.

– Nem ismerek senkit, akit Rixonnak hívnak.

Vee sóhajtott.

– Hát ez az. Senki sem ismer. – Egy pillanatra elhallgatott. – Van itt még valami. Én néha *felismerni vélem ezt* a nevet. De ha megpróbálom elkapni, semmi, minden kiürül. Mintha ott lenne az emlék, csak képtelen vagyok hozzáférni. Olyasmi, mintha... mintha egy lyuk lenne ott, ahol a névnek kellene lenni. Rohadtul ijesztő ám, tudod? Azt magyarázom magamnak, hogy biztos csak emlékezni *akarok*, mert ha sikerül, akkor bingo, megvan a rosszfúú, és már vihetik is a zsaruk. Persze ez így túl egyszerű. És most meg csak beszéllek összevissza – sóhajtott. – Azért én még megesküdtem volna...

Kinyílt a szobám ajtaja, és anyu dugta be a fejét.

– Lefekszem – jelentette be, aztán felfedezte a BlackBerry-t. – Késő van, és mindkettőnknek szüksége van a pihenésre – tette hozzá, aztán várt. Vettem a kódolt üzenetet.

– Vee, mennem kell. Holnap hívlak.

– Mondd meg a boszorkánynak, hogy puszilom. – Azzal letette.
– Nincs szükséged valamire? – kérdezte anyu, és egy mellékes mozdulattal elszedte a mobilt is. – Kérsz vizet? Még egy takarót?
– Nem, minden rendben. Jó éjt, anyu. – Kipréseltem magamból egy megnyugtatónak szánt mosolyt.

– Ellenőrizted az ablakodat?

– Háromszor.

Azért ő is odament, és megrángatta. Amikor látta, hogy biztonságosan be van zárva, idegesen nevetett.

– Nem árt ellenőrizni, igaz? Jó éjt, kicsim – mondta, megsimogatta a hajam és puszit nyomott a homlokomra.

Miután kivonult, összekucorodtam a takaró alatt, és végiggondoltam mindazt, amit Vee mondott. Lövöldözés a Delphicen? De hát miért? Mit akart elérni a fegyveres? És miért engem választott túsznak az akkor épp ott lévő ezernyi ember közül? Talán csak balszerencsém volt, semmi más – de ez nem állt össze. Az ismeretlen tényezők addig keringtek a fejemben, amíg teljesen ki nem merültem. Bárcsak...

Bárcsak emlékeznék!

Ásítva, fészkelődve vártam, hogy elaludjak végre.

Elmúlt tizenöt perc. Aztán húsz. Hanyatt fordultam és a plafonra bandzsítottam, hátha lesből támadva bejutok a saját emlékezetembe. Nem járt eredménnyel; akkor egy közvetlenebb módszert választottam. Verni kezdtem a fejemet a párnába, hátha ettől kilazul, elszabadul egy kép, egy mondat, egy illat, ami nyomra vezet. Bármí! De hamar rájöttem, hogy bármi helyett be kell érnem a semmivel.

Amikor reggel kiléptem a kórházból, meggyőződésem volt, hogy az emlékeimnek örökre búcsút mondhatok. De amikor kitisztult a fejem és valamennyire megnyugodtam, már másként gondoltam.

Éreztem, hogy az agyamban leomlott egy híd, és az igazság a túlparton maradt. Ha én bontottam el a hidat, védekezésésképpen az elrablásom alatt elszenvedett trauma ellen, hát akkor vissza is tudom építeni. Csak rá kell jönnöm, hogyan.

A fekete színnel kezdtem. Mély, sötét, földöntúli fekete. Nem mondtam senkinek, de a szín át-átvillant az elmémen, a lehető legfurább pillanatokban. Olyankor a bőrömön jóleső borzongás futott át, és mintha a szín gyengéd ujjal végigsimítana az arcomon, aztán felemelné az államot, hogy a szemembe nézzen.

Tisztában voltam vele, hogy abszurd dolog egy színt így meg személyesíteni, de egyszer-kétszer egészen biztosan bevillant valami konkrétabb a feketeség mögött. Egy szempár. És a tekintet, ami a szívemig hatolt.

De hogyan lehetséges, hogy valami, ami ebben az időszakban veszett el, visszatérve fájdalom helyett gyönyörűséget okoz?

Lassan kieresztettem a levegőt. Sürgető kényszer vett erőt rajtam, hogy kövessem a színt, vezessen akárhová. Vágytam rá, hogy megtaláljam azt a fekete szempárt, és belenézsek, hogy megtudjam, kihez tartozik. A szín hívogatott, csalogatott. Racionálisan nézve nem volt értelme a dolognak, de a gondolat megragadt a fejemben. Megbabonázott, megszállott akarat támadt bennem, hogy bízzam magam az útmutatására; hatalmas vonzás, amelyet nem tudott legyűrni az ész.

Hagytam, hadd gyűljön, hadd erősödjön, amíg már a bőröm alatt nem vibrált. Kényelmetlenül melegem lett, lerúgtam a takarót. Zúgó fejjel forgolódtam, hánykolódtam. A zümmögés addig erősödött, mígnem kitört rajtam a forró, lázas reszketés. Furcsa láz... *A temető, gondoltam. Minden ott kezdődött.*

Fekete éjjel fekete ködben, fekete sírkő fekete fűben. A folyó vizének fekete csillogása. És most már egy fekete szempár is, amely

engem figyel. Nem tudtam többé kizárni a fekete villanásokat az agyamból, és nem hagytak aludni sem. Tudtam, nem lesz nyugtom, amíg utánuk nem járok.

Kiugrottam az ágyból, gyorsan magamra kaptam egy kötött pulcsit, egy farmert, a vállamra vetettem egy kardigánt. A szobám ajtajában megálltam. Odakint minden csendes volt, leszámítva a lenti állóóra visszhangos ketyegését. Anyu hálósobájának ajtaja nem volt becsukva, de a résen nem szűrődött ki fény. Ha erősen füleltem, még a halk horkolást is meghallottam.

Hangtalanul lesiettem a lépcsőn, magamhoz vettem a kulcsaimat és egy zseblámpát. A hátsó ajtón mentem ki, mert féltem, hogy a tornác nyikorgó deszkái elárulnának. Ráadásul a ház előtt egy egyenruhás rendőr is állomásozott; az volt a dolga, hogy elriassa a riportereket és kameráikat, de valami azt súgta, ha meglátná, hogy ilyen későn kisétálok a főbejáraton, hívná Basso nyomozót.

Az agyam egyik zugában egy kis hangocska tiltakozni próbált, hogy talán mégsem annyira biztonságos kimenni most, de hajtott előre az a fura erő. *Fekete éjjel fekete ködben, fekete sírkő fekete fűben. Fekete folyó feketén csillámló vize. Egy fekete szempár figyel.*

Meg kellett találnom azokat a szemeket. Azok rejtették a választ.

Negyven perccel később már a városi temetőbe vezető, íves kapu felé tartottam. A szél lesodorta a száradó leveleket az ágakról, és azok sötét pörgettyűként hullottak a földre. Nehézség nélkül megtaláltam az apám sírját. Reszkettem a nyirkos hidegben. Próba-hiba módszerrel igyekeztem visszatalálni ahhoz a sírkőhöz, ahol minden kezdődött.

Amikor megtaláltam, lekuporodtam mellé, és végighúztam az ujjamat az öreg márványon. Behunytam a szemem, igyekeztem kizárni

a fejemből az éjszakai hangokat. Csak a fekete szempárra összpontosítottam, és a kérdésre, remélve, hogy meghallgatást nyer. Hogyan jutottam el a temetőbe, ide, erre a pontra, tizenegy hét fogság után?

Felnézve lassan körbejártattam a tekintetemet. A közeledő ős rothadó szaga, a frissen vágott fű erős, zöld aromája, a bogarak szárnyának zizegése – egyik sem adta meg a választ, amit olyan nagyon kerestem. Nagyot nyeltem, igyekeztem nem legyőzöttnék érezni magam. A feketeség, ami napok óta csábított, most cserbenhagyott.

Zsebre dugtam a kezem, és elfordultam, hogy induljak – azonban ekkor valami foltot vettem észre a fűvön. Egy fekete toll volt, olyan hosszú, mint a karom. Homlokráncolva próbáltam kitalálni, miféle madár hagyhatta el. Varjúnak túl nagy volt. Akármilyen madárnak túl nagy volt, már ameddig természettudományos ismereteim terjedtek.

Végigfuttattam rajta az ujjamat, hogy minden selymes piheszál a helyére kerüljön.

Valami emléknym mozdult meg bennem. *Angyalom*, suttogetta egy lág hang, *az enyém vagy*.

Nevetséges módon elvörösödtem. Körülnéztem, hogy megbizonyosodjak róla: a hang nem valódi.

Én nem feledkeztem meg rólad.

Megmerevedtem, úgy vártam, hogy újra szóljon, de a hang elolvadt az éjszakában, és a nyomában maradó emlékfoszlányok szétoszlottak, amikor utánuk nyúltam. Nem tudtam eldönteni, elhajítam-e a szárnytollat, vagy ássam el valahol, ahol senki sem találhat rá. Az volt az érzésem, hogy valami titkos dolgot találtam, olyasmit, ami nagy kavarodást okozhat, ha nem rejtem el.

A temető feletti dombon a parkolóba behajtott egy autó. Hangos zenét, kiáltásokat, nevetést hozott felém a szél, és cseppet sem

lepódtam volna meg, ha kiderül, hogy az iskolatársaimét. A városnak ezen a részén, távol a központ nyüzsgésétől, sok fa nőtt, remek búvóhelyeket nyújtva a felügyelet nélküli esti vagy hétvégi programokhoz. Semmi kedvem sem volt összefutni egy ismerőssel, főleg, miután hirtelen előkerülésem a helyi hírek sztárjává tett. A hónom alá szorítottam a tollat, és a murvás ösvényen kisiettem a főútra.

Nem sokkal fél három után visszalopóztam a tanyaházba, bezártam az ajtót, és felosontam az emeletre. Aztán csak álltam tanács-talanul a szobám közepén – végül a komód középső fiókjába rejtetem el a tollat, ahol a zoknikat, sálakat és lovaglónadrágokat is tároltam. Fogalmam sem volt, miért hurcoltam egyáltalán haza. Nem vallott rám, hogy mindenféle szemetet összeszedjek, még kevésbé, hogy azokat fiókok mélyén dugdossam. De emléket hozott magával.

Ásítózva levetkőztem, és az ágyamhoz léptem – aztán megdermedtem. A párnámon egy darab papír hevert. Amikor elmentem, még nem volt ott semmi.

Megpördültem. Félig-meddig azt vártam, hogy anyu áll az ajtóban, idegesen, mérgesen, amiért kiszöktem. De azok után, ami történt, ő aligha érné be annyival, hogy üzenetet hagy, ha üresen találja az ágyamat.

Felvettem a cetlit. Remegett a kezem. Vonalas füzetlap volt, épp olyan, mint amelyet az iskolában használunk. Az üzenetet fekete ceruzával írták, sietősen.

CSAK MERT ODAHAZA VAGY,
MÉG NEM VAGY BIZTONSÁGBAN.

4. FEJEZET

GOMBÓCCÁ GYŰRTEM A PAPÍRT, és félelmemben, dühömben a falhoz vágtam. Az ablakhoz siettem, és megrángattam a zárat, hogy ellenőrizsem. Ahhoz nem voltam elég bátor, hogy kinyissam és kinézzek, de a kezemmel elárnyékoltam a szememet, és kikukucskáltam az üvegen. Az előkert árnyékai úgy nyúltak el, mint hosszú, vékony dárdák a fűvön. Fogalmam sem volt, ki hagyhatta az üzenetet, de abban az egyben biztos voltam, hogy bezártam az ajtót, amikor elmentem. Korábban pedig, mielőtt lefeküdtem volna, láttam, ahogy anyu végigjárja a házat, és minden ablakot és ajtót legalább háromszor leellenőriz.

De hát akkor hogy jutott be a betolakodó?

És mit jelenthet a cédula? Rejtélyes volt és kegyetlen. Valami perverz vicc? Abban a percben ez volt legerősebb sejtésem.

Lementem a földszintre, és belöktem anyu résnyire nyitott hálószobaajtóját, éppen csak annyira, hogy belássak.

– Anyu?

Azonnal felpattant a sötétben, mint egy keljfeljancsi.

– Nora? Mi az? Mi történt? Rosszat álmodtál? – Szünet. – Eszedbe jutott valami?

Hirtelen rám tört a rémület a sötétben; vajon mit nem látok? Felkapcsoltam az asztali lámpát.

– Találtam egy üzenetet a szobámban. Az állt rajta, hogy ne ringassam magam abba a hitbe, hogy biztonságban vagyok.

Anyu pislogott a hirtelen fényben, a szemét figyeltem, láttam, ahogy eljut a tudatáig, amit mondtam. Egyszerre teljesen felébredt.

– Hol találtad az üzenetet? – kérdezte.

– Én... – Tartottam tőle, hogy nem jól reagálna az igazságra. Jobban belegondolva tényleg szörnyű ötlet volt. Kilopóznai, éppen azután, hogy elraboltak? De könnyű volt nem félni egy újabb emberrablástól, amikor nem is emlékeztem az elsőre. És muszáj volt elmennem a temetőbe, ha nem akarok megtévelyedni. A fekete szín vitt oda. Hülyeség, megmagyarázhatatlan, és mégis igaz.

– A párnám alatt volt. Biztosan elkerülte a figyelmemet, amikor lefeküdtem – hazudtam. – Csak amikor megfordultam, akkor zizegett a papír.

Anyu magára kapta a köntösét, és felfutott a szobámba.

– Hol az az üzenet? El akarom olvasni. Basso nyomozónak erről azonnal tudnia kell. – És már tárcsázott is. Emlékezetből; megfordult a fejemben, hogy azokban a hetekben, amikor engem kerestek, sokszor beszélhettek egymással.

– Van még valakinek kulcsa a házhoz? – kérdeztem.

Anyu feltartotta az ujját, hogy várjak. *Hangposta*, tátogta.

– Blythe vagyok – közölte a hangpostával. – Hívj vissza, amint megkapod. Nora talált egy üzenetet a szobájában. – Rám villant a tekintete. – Attól is érkezhettek, aki elrabolta. Az ajtók végig zárva voltak, szóval még akkor csempészhette a párnája alá, mielőtt haz értünk volna. – Megszakította a vonalat. – Nemsokára visszahív –

nézett rám. – Addig is odaadom az üzenetet a rendőrnek odakint. Lehet, hogy átkutatja majd a házat. Hol van?

A sarokban heverő gyűrött gombócra mutattam, de nem mozdultam, hogy felszedjem. Nem akartam még egyszer elolvasni. Vicc volt vagy fenyegetés? *Csak mert odahaza vagy, még nem vagy biztonságban.* Ez a hangnem fenyegetést sugallt.

Anyu kibontotta a galacsint, a tenyerén simította ki a gyűrődéseket.

– Ez üres, Nora – mondta.

– Mi? – Odaléptem. Igaza volt: az írás eltűnt. Kapkodva megfordítottam a cetlit, de a másik oldalán sem volt semmi.

– De hát itt volt – böktek ki zavartan. – *Éppen itt.*

– Lehet, hogy képzelted. Egy álom kivetülése – súgta anyu, és gyengéden átolelt, a hátamat simogatta. Az érintés nem nyugtatott meg. Lehetséges, hogy tényleg én találtam ki az üzenetet? De miért? Paranoiám van? Pánikrohamom?

– Nem képzelődtem – feleltem, de már korántsem olyan magabiztosan.

– Semmi baj – mormolta anyu. – Dr. Howlett szerint előfordulhat az ilyesmi.

– Milyesmi?

– Azt mondta, hogy jó eséllyel olyasmiket hallasz majd, amik nem valósak...

– Mint például?

Anyu nyugodtan nézett rám.

– Emberi hangok. Zajok, neszek. Azt nem mondta, hogy nemlétező dolgokat is láthatsz, de bármi megeshet, Nora. A tested éppen gyógyítja magát. Nagy stresszen mentél át, és türelemmel kell lennünk.

– Azt mondta, hogy lehet, hogy *hallucinálni* fogok?

– Csss – intett lágyan, és a két keze közé fogta az arcomat. – Effélék megeshetnek, mielőtt teljesen helyrejössz. Az agyad igyekszik helyére billenteni a dolgokat, időt kell adnunk neki. Túleszünk ezen is, együtt.

Könnyek csípték a szememet, de eltökéltem, hogy nem fogok sírni. Miért épp én? Milliárdnyi ember közül miért éppen én? Ki tette ezt velem? A gondolataim körbe-körbe járva bűnbakot kerestek, de sehol egy arc, egy hang. Nem volt egy ötletem sem.

– Megjijedtél? – súgta anyu.

Félrepillantottam.

– Dühös vagyok.

Visszamasztam az ágyamba, és meglepően gyorsan el is aludtam. A valódi álom és az ébrenlét hullámzó, szédítő mezsgyéjén az elmém elmerült egy hosszú, sötét alagútban, amely lépésről lépésre szűkült. Álom, áldott álom – az estémre tekintettel örömmel fogadtam.

Az alagút végén egy ajtót pillantottam meg. Kifelé nyílt, a túloldaláról áradó világosság halvány fénybe vont egy arcot – és az az arc olyan ismerős volt, hogy majdnem összeestem. Fekete haja csigákba göndörödött a fülénél, nedvesen, hiszen nemrég fürdött. Napbarnított bőre simán feszült arányos, izmos testén; legalább tíz centivel magasabb volt nálam. Mélyre engedett csípőfarmert viselt, de mellkasa és lába meztelen volt, a vállán átvetve egy törülköző lógott. Összeakadt a tekintetünk, és ismerős fekete szemében meglepetés csillant – aztán gondterheltség.

– Mit csinálsz itt? – kérdezte halkán.

Folt, gondoltam verdeső szívvel. *Ez Folt*.

Nem emlékeztem, honnan ismerem, de ismertem. Az a híd az elmémben még mindig romokban hevert, de a fiú látványától néhány darab összeállt; olyan darabok, amiktől a gyomrom remegni kezdett. Bevillant, hogy mellettem ül biológiaórán; hogy szorosan mellettem áll, és a biliárd szabályait magyarázza. Még egy villanás, ez már tűzforró: az ajka az enyémhez ér.

Válaszokat kerestem, és ide jutottam. Folthoz. Megtaláltam a módját, hogy megkerüljem az emlékezetkiesésemet. Ez nemcsak egy álom volt, hanem egy tudatalatti átjáró Folthoz. Most már értettem, miért van az a nagy, kitölthetetlen űr bennem. Mélyen, mélyen bent tudtam, mi az, amit az agyam nem ér utol. *Szükségem volt* Foltra. És valahogyan – sors, szerencse, akarat erő által, vagy olyan okokból, amiket sosem fogok megérteni – meg is találtam.

Meglepetésem ellenére képes voltam válaszolni.

– Én is ezt kérdezem.

Kinézett az ajtón, végig az alagúton.

– Ez egy álom, ugye tudod?

– Akkor mitől félsz, ki követhetett volna?

– Te nem lehetsz itt.

Megdermedtem.

– Úgy tűnik, megtaláltam a módját, hogy beszéljünk – nyögtem ki. – Azt hiszem, nem mondhatok mást, mint hogy örömelemből fogadtatást reméltem. Te tudod a választ minden kérdésre, igaz?

A szemét le nem véve az arcomról az ajka elé emelte az ujját.

– Én azt remélem, hogy életben maradsz – felelte.

Az eszem lassan mozdult, nem fogta fel, mi az álom mélyebb értelme. Csak az az egy gondolat dobolt bennem, hogy *megtaláltam*. *Ennyi idő után, de megtaláltam Foltot. És ő nem viszonzza az örömet – hideg, távolságtartó.*

– Miért nem emlékszem semmire? – kérdeztem, visszanyelve a gombócot a torkomban. – Miért nem emlékszem, mikor... vagy miért hagytál el? – Mert abban biztos voltam, hogy ez történt. Ő ment el. Hiszen különben még mindig együtt lennénk. – Miért nem akartál megkeresni? Mi történt velem? Mi történt *velünk*?

Folt összekulcsolta két kezét a tarkóján és behunyta a szemét. Mozdulatlanná dermedt, mégis, egész teste mintha reszketett volna érzelmei viharában.

– Miért hagytál el? – nyögtem fulladozva. Folt kiegyenesedett.

– Tényleg úgy gondolod, hogy elhagytalak?

A kérdéstől csak még jobban megdagadt a gombóc a torkomban.

– Mit kellene gondolnom? Hónapok óta nem vagy sehol, és amikor végre megtalállak, szinte a szemembe sem nézel.

– Az egyetlen dolgot tettem, amit tehettem. Lemondtam rólad, hogy megvédjem az életedet. Nem volt egyszerű döntés, mégis meg kellett hoznom.

Az állán az izmok játéka mutatta, milyen nehezen mondja ki a szavakat.

– Lemondtál rólam? Csak így? És mennyi időbe telt, hogy meghozd ezt a döntést? Három másodpercebe?

A szemei elsötétedtek az emlékek hatására.

– Igen, nagyjából annyi időm volt rá.

Még több darabka állt össze.

– Valaki kényszerített, hogy elhagyj? Ezt akarod mondani?

Folt nem felelt, de én éreztem, hogy megvan a válasz.

– Ki kényszerített? Ki ijesztett rád ennyire? Az a Folt, akit én ismertem, senki elől nem futamodott volna meg. – Fájdalom égett bennem, és egyre hangosabban kiabáltam. – Folt, én harcoltam volna érted! *Harcoltam volna!*

– És vesztettél volna. Körülvettek minket. Ő az életedet fenyegette, és be is váltotta volna. A kezében voltál, és ez azt jelentette, hogy a kezében voltam én is.

– Ki az?

Ismét csak csendet kaptam válasz helyett.

– Legalább próbálkoztál, hogy megtalálj? Vagy ennyire egyszerű volt – elcsuklott a hangom –, hogy elengedj?

Folt lekapta a törülközőt a válláról, és elhajította. A szemében düh lobbant, a vállá ziháló lélegzése ritmusára emelkedett és süllyedt, de éreztem, hogy mindez nem ellenem irányul.

– Nem lehetsz itt – jelentette ki durván. – Abba kell hagynod a keresésemet. Vissza kell térned az életedbe, és kihozni belőle a legjobbat. Mármint nem az én számomra – tette hozzá, mintha kitálalta volna a következő éles megjegyzésem. – Saját magad számára. Megtettem mindent, hogy őt távol tartsam tőled, és ezután is ezt fogom tenni, de kell a segítséged.

– Mint neked az enyém? – csattantam fel. – Folt, nekem rád van szükségem, *most*. Vissza kell, hogy kapjalak. Elvesztem, félek. Nem tudod talán, hogy semmire sem emlékszem? Dehogynem tudod – javítottam ki magam, amikor megértettem. – Ezért nem jöttél, hogy megkeress. Tudod, hogy nem emlékszem, és ez megoldja a dolgot a számodra. Sosem gondoltam volna, hogy a könnyebb utat választod, Folt. Nos, én nem felejtettelek el. Mindenhol téged látlak, fekete villanásokat, a szemed, a hajad színét. Érzem az érintésedet, fel tudom idézni az öleléseidet... – Elcsukló hanggal félbehagytam.

– Jobb, ha nem tudsz semmiről – felelte Folt érzélemmentesen. – Ez a legrosszabb magyarázat, amivel szolgálhatok, de a saját biztonságod érdekében vannak dolgok, amikről nem tudhatsz.

Felnevettem, de a hangom sírós volt és fáradt.

– Hát akkor ennyi?

Folt odalépett hozzám, de amikor már úgy gondoltam, magához ölel, megtorpant, elhalt a mozdulata. Sóhajtván visszanyeltem a könnyeket. Az ajtógombra könyökölt, éppen a fülem mellett. Az illata elsőprően ismerős volt – szappan, fűszerek –, olyan édes emlékeket hozott vissza, amelyektől csak sokkal nehezebb lett elviselni ezt a pillanatot. Elragadt a vágy, hogy megérintsem; hogy végighúzzam a kezemet a bőrén, hogy érezzem, amint a két karja átfon, szorosan, védőn. Azt akartam, hogy a nyakamat csókolja, sikamlós, csak nekem szánt szavakat suttogjon a fülembe – hogy közel legyen, közel, közel, és sose akarjon elereszteni.

– Még nincs vége – mondtam. – Mindazok után, amin keresztülmentünk, nem rázhatsz le ilyen egyszerűen. Nem mondok le rólad csak így. – Fogalmam sem volt, fenyegetésnek szántam-e a szavakat, utolsó, dacos döfésnek, vagy azok csak úgy felfakadtak szilánkokra tört szívemből.

– Meg akarlak védeni – felelte Folt csendesen.

Olyan közel volt. Csupa erő, forróság, szunnyadó hatalom. Nem tudtam ellenállni neki sem most, sem máskor. Mindig velem lesz, minden gondolatomban; a kezében tartja a szívemet. Olyan erők vonzottak hozzá, amelyeket nem irányíthattam, és még kevésbé szökhettem meg előlük.

– De nem tetted.

Elviselhetetlenül gyengéd mozdulattal megfogta az államot.

– Tényleg így gondolod?

Megpróbáltam szabadulni, de azért nem annyira, hogy sikerüljön is; az érintésének sem tudtam ellenállni. Sem egykor, sem most, soha.

– Nem tudom, mit gondoljak. Talán hibáztatsz ezért?

– Az én történetem hosszú, és a nagy része nem éppen vidám. Nem törölhetem ki, de elhatároztam, hogy nem követek el még egy hibát. Nem, amikor a tét ilyen magas, nem, amikor rólad van szó. Van ugyan tervem, de idő kell hozzá.

Azzal átölelt, kisimogatta a hajamat az arcomból. Az érintése valamit eltört bennem. Forró könnyek gördültek le az arcomon.

– Ha elveszítelek, mindent elveszítettem – súgta.

– De kitől félsz ennyire? – kérdeztem ismét.

A vállamra tette a kezét, és a homlokomnak támasztotta a sajátját.

– Angyalom, az enyém vagy. És nem hagyom, hogy ezen bármi is változtasson. Igazad van, ennek még nincs vége. Ez még csak a kezdet, és csak nehézségek várnak ránk. – Fáradtan sóhajtott. – Nem fogsz emlékezni erre az álomra, és vissza sem térsz többet. Fogalmam sincs, hogyan találtál meg, de tennem kell róla, hogy ne fordulhasson elő újra. Kitörlöm az elmédből ennek az álomnak az emlékét. A saját biztonságod érdekében most látsz utoljára.

Mintha ébresztőórát vágtak volna az álomképek közé. Elhúzódtam; megrémített Folt arca, és az elhatározás, amit rajta láttam. Kinyitottam a számat, hogy tiltakozzak...

...és az álom összeomlott körülöttem, mint a homokvár.